

Загора сж турнати казашки станции; отъ тукъ вземете кой вой до първия пикетъ, а по нататъкъ щя вземате отъ пикетъ до пикетъ"! Азъ поблагодарихъ и се простихъ съ генерала. Отъ Рауха отидохъ въ полицейското управление да получа изъ склада, дѣто се пазятъ взетитѣ отъ турцитѣ нѣща, шатъръ, за което имахъ разрѣшението на команданта. Въ доста широката стая на градския съвѣтъ, обзаведена съ двѣ три маси, половинъ дузина столове и немалко бежнитѣ около стѣната турски диване, намерихъ двама чужди нове българе, единъ турчинъ, секретаря, единъ священникъ и отъ нашитѣ офицери — интенданта на прѣдния отрядъ и още единъ офицеринъ отъ 1-та дружина на българското опълчение, Шиваровъ, родомъ българинъ, оставенъ тука за помощникъ на Попова, като драгоманинъ. Като се запознахъ съ това пѣстро общество, азъ се обърнахъ къмъ Исаковъ (интендантски офицеринъ) съ молба да ми даде шатъръ, а офицеритѣ ме съвѣтваха да се оставя отъ намерението си, тъй като турскитѣ шатри сж тѣжки, а стѣлба, на когото шатѣра се държи, е твърдѣ дълъгъ и ще трѣбва да се наеме или купи нарочно за него животно съ самаръ. «Така въ отряда, послѣ първия бой, ще намѣрите колкото щете — така дълбоко вѣрвахъ офицеритѣ отъ прѣдния отрядъ въ щастливата звѣзда на генерала Гурко. Членоветѣ отъ съвета се държаха чинно, съ пълно съзнание важноста на въложенитѣ отгорѣ имъ обязанности и се отнасяха къмъ своите колеги, турчина, почти другарски. Впрочемъ, тоя гурчининъ въ мирно време се ползувалъ отъ общето уважение на гражданетѣ.

Азъ се счетохъ длъженъ да съобщя на градския съвѣтъ, че на 2--3 версти отъ града се търкалятъ неприбрани тѣла, които развалятъ въздуха. Веднага се разпорѣдиха да се напачатъ хора за прибирането на тѣлата.

Отъ конака отидохъ дома, за да се по скоро събера за тръгнъ на пѣтъ. Проводника се съгласи да ме отведе въ Стара Загора; той ми също събщи, че отъ задъ Средна гора дошла партия работници българе, които казвале, че пѣтъ между Стара Загора и Казанлъкъ е съвършено свободенъ и безопасенъ. На основание на тия сведѣния, ний рѣшихме